„GAURĂ ÎN CER”

CORNELIU OMESCU

„lumea de poimîine”
– ştiri din secolul 22 –

LOS ANGELES GOD’S HILL, crt. de la „DOC. HEYDE’S WORLD MADHOUSE”.

Celebra noastră clinică psihiatrică găzduieşte cu mîndrie trei pacienţi de „big fashion”, trei preşcolari care au tăcut vîlvă, trei astronauţi fără voie: Al, Ben şi Cox. Internarea de urgenţă, în cămaşă de forţă, a celor trei prichindei este în legătură cu aventura lor într-o „gaură în cer” în urma cărora deveniseră „sateliţi artificiali” ai Terrei. Sosirea lor a fost de bun augur pentru noi: clinica era pe punctul de a fi desfiinţată deoarece trăim într-o lume fără nebuni, complet lipsită de nebuni, caracterizată doar prin unele psihoze de masă care pot fi tratate ambulatoriu, prin holoviziune sau de către miniroboţii casnici de tipul „valetului perfect”.

Aşa zisa „gaură în cer” este, aşa cum se ştie, un tunel cu pereţii invizibili ai unui cîmp de forţă de peste trei sute de kilometri înălţime în interiorul căruia gravitaţia este anulata. Unii le-au botezat „hornuri” alţii „ţevi de puşcă”, alţii „lifturi spaţiale”, etc. Ele sînt folosite pentru lansarea în afara cîmpului de gravitaţie terestru a oricărui obiect, vehicul sau deşeu. Se ştie că există peste o mie de astfel de hornuri şi că ele funcţionează doar cîteva minute – atît cît este necesar ejectării unui obiect în spaţiu. Funcţionarea lor pe o durată prea mare, poate provoca o mulţime de accidente, perturbări climatice, penurie de energie, etc.

Cei trei preşcolari, care au zăbovit prea multe ore în faţa holovizoarelor urmărind emisiuni ştiinţifice pentru care nu sînt pregătiţi încă din punct de vedere fizic, psihic, social, etc., au depistat în desertul Nevada instalaţiile unu „space-lift” abandonat, fără să fi fost şi demontat. A fost un fleac pentru ei să-şi procure costume de protecţie, minipropulsoare individuale, să amorseze cîmpul de forţă şi să-şi ia zborul. În două minute s-au trezit... sateliţi. Fără să posede şi cunoştinţele necesare orientării, deplasării, comunicaţiei etc., etc. Au fost localizaţi şi prinşi de patrulele spaţiale abia după

două zile şi trei nopţi de groază. Astfel au ajuns la noi în cămaşă de forţă. Profesorul Clyde afirmă că sînt sănătoşi, normali şi vor fi externaţi. Dar oare cei care abandonează „găurile în cer” nepăzite, nu ar trebui trataţi şi maltrataţi puţin cu electroşocuri şi ace de psihoterapie?